

University of Groningen

Het mechanisme van art. 2:248 lid 2 BW

Wezeman, Jan Berend

Published in:

De vele gezichten van Maarten Kroeze's 'bange bestuurders'

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2017

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Wezeman, J. B. (2017). Het mechanisme van art. 2:248 lid 2 BW: Moet art. 2:248 lid 2 BW op de helling? In B. Assink, M. van Ginneken, V. Timmerman, & H. Vletter-van Dort (editors), *De vele gezichten van Maarten Kroeze's 'bange bestuurders': opstellen voor Prof. mr. M.J. Kroeze, vanwege zijn toetreden als raadsheer tot de civiele kamer van de Hoge Raad der Nederlanden per 1 september 2016* (blz. 463-470). (Uitgave vanwege het Instituut voor Ondernemingsrecht; Vol. 104). Wolters Kluwer.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

34. Het mechanisme van art. 2:248 lid 2 BW

Moet art. 2:248 lid 2 BW op de helling?

1. Een Groningse scheepswerf in problemen

In Groningen, Stad en Ommelanden, worden al zeker vanaf de dertiende of veertiende eeuw mooie schepen gebouwd. De West-Indische Compagnie bezat in de zeventiende eeuw zelfs enige jaren een eigen timmerwerf in de stad, aan de Noorderhaven tegenover de Hoek van Ameland.¹ Vooral in de achttiende eeuw nam het aantal scheepswerven ook elders in de provincie toe, met name rondom het Winschoterdiep. Het economisch hoogtepunt van de scheepsbouw hier lag in de tweede helft van de negentiende eeuw. In de afgelopen eeuw kwam er een kentering. De een na de andere scheepswerf raakte in moeilijk vaarwater verzeild. Meer en meer werden de scheepsbouwers in beslag genomen door zorgen over schaalvergroting en globalisering, innovatie en automatisering, overheidssteun en vergunningsvoorwaarden. Het tij voor de ooit zo bloeiende Groningse scheepsbouw is aan het verlopen.²

In de afgelopen jaren kwamen verschillende scheepswerven in Noord-Nederland in financiële problemen. Eén daarvan betreft Maas Shipyard Waterhuizen B.V. De vennootschap nam in 2002 het door economische tegenslag gefailleerde bedrijf van scheeps- en reparatiewerf Van Diepen over. In maart 2005 ging Maas Shipyard echter zelf failliet. Over oorzaak en gevolg daarvan is zo'n tien jaar geprocedeerd. De curatoren van Maas Shipyard stelden de directe en indirecte bestuurders van de werf ex art. 2:248 lid 2 BW hoofdelijk aansprakelijk voor het tekort in het faillissement (ca. zeven miljoen euro). Curatoren voerden in hoofdzaak aan dat de bestuurders in gebreke waren

-
1. Margriet Fokken en Barbara Henkes, *Sporen van het slavernijverleden in Groningen*, Groningen: Uitgeverij Passage 2016, p. 44-45.
  2. Zie Ingrid Wormgoor, *Turfschuiten en kustvaarders. Een geschiedenis van de Groninger scheepsbouw*, Hilversum: Uitgeverij Verloren 2016. Zie ook H.J. de Lange, *Eb en vloed in Groningen. De stad als zeehaven*, Groningen: Uitgeverij Noordboek 2004.

gebleven de jaarrekening van de vennootschap over boekjaar 2003 tijdig te deponeren bij de Kamer van Koophandel. Eind 2016 vond het geschil zijn apotheose in het arrest HR 11 november 2016, *RvdW* 2016/1155; ECLI:NL:HR:2016:2575 (*Maas Shipyard*), met Conclusie van Advocaat-Generaal De Bock. De bestuurders gingen het schip in, op de dag waarop heel Groningen Sint Maarten vierde.

Deze uitspraak heeft vast en zeker de bijzondere aandacht getrokken van de nieuwe raadsheer bij de Hoge Raad der Nederlanden, mr. M.J. Kroeze. Alle aanleiding in deze bundel ter ere van Maarten de schijnwerpers nog eens op het tweede lid van art. 2:248 BW te richten.

2. Dertig jaar misbruikbestrijding

Dertig jaar geleden, op 1 januari 1987, werd art. 2:248 BW ingevoerd als onderdeel van de zogenoemde derde misbruikwet³ ter bestrijding van fraude bij rechtspersonen. De hoofdregels van deze faillissementsaansprakelijkheid zijn de afgelopen drie decennia in literatuur en jurisprudentie vrij goed uitgekristalliseerd. Ik schat dat er in deze periode zeker zo'n 1000 uitspraken over de faillissementsaansprakelijkheid zijn geweest, waaronder tientallen van de Hoge Raad. Dat biedt houvast voor bestuurders, curatoren en rechters. Of de derde misbruikwet in de praktijk ook voldoende effectief is, is uiteraard een andere vraag. De effectiviteit van de regeling is moeilijk te meten en gericht empirisch onderzoek daarnaar is schaars.⁴ Toegespitst op art. 2:248 BW mogen we denk ik toch wel zeggen dat de wet voldoet. Deze aansprakelijkheidsregel heeft in de praktijk ruime slagkracht terwijl hij voor bestuurders en commissarissen van bv's toch binnen aanvaardbare grenzen blijft. Althans, over het geheel genomen.

Kritiek is er wel op het tweede lid van art. 2:248 BW, in het bijzonder op de regel dat bij het schenden van de openbaarmakingsverplichtingen (publicatieverplichtingen) van art. 2:394 BW onbehoorlijk bestuur onweerlegbaar vaststaat. In zijn oratie sprak Maarten op dit punt zelfs van een "overreactie" van de wetgever en hield hij een betoog voor afschaffing van deze regel. Te late openbaarmaking van de jaarrekening is in zijn ogen als criterium niet geschikt om bestuurders die te kwader trouw zijn te onderscheiden van bonafide

---

3. Wet van 16 mei 1986, *Stb.* 275 (kamerstukken 16 631).

4. Zie wel A.P.K. Lutikhuis en R.E. Timmermans, *Insolventierecht in cijfers en modellen: Schuldeisersbenadeling en conclusies*, Den Haag: Boom Juridische uitgevers 2007 en N.T. Pham, *Directors' liability, A legal and empirical study*, deel 101 serie Uitgave vanwege het Instituut voor Ondernemingsrecht, Deventer: Wolters Kluwer 2017.

bestuurders.⁵ Ik sluit mij volledig bij deze kritiek aan.⁶ Het arrest *Maas Shipyard* zet de kwestie wat mij betreft verder op scherp.

Ontdaan van enige ruis komt de zaak *Maas Shipyard* op het volgende neer. Op 16 november 2004 ontvangt de Kamer van Koophandel de voor publicatie bestemde jaarrekening van Maas Shipyard B.V. over boekjaar 2003. De KvK constateert echter dat de (indirect) bestuurder van de vennootschap deze jaarrekening niet heeft ondertekend en dat ook de datum van vaststelling door de algemene vergadering ontbreekt. De KvK retourneert daarom de stukken, waarna diezelfde stukken nu wel ondertekend en voorzien van de vaststellingsdatum (1 augustus 2004) pas een tijd later opnieuw ter deponering worden aangeboden. Het Handelsregister vermeldt als datum van openbaarmaking 23 maart 2005. Dat is kort na het op 15 maart 2005 door de rechtbank Groningen uitgesproken faillissement van de werf. Daarmee is voor toepassing van art. 2:248 lid 2 BW de jaarrekening van Maas Shipyard B.V. uiteindelijk zo'n zeven weken te laat openbaar gemaakt. Om deze reden achten rechtbank en hof in de procedure die tot het arrest van de Hoge Raad heeft geleid de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort. Het hof overweegt dat de eerste toezending van de jaarstukken aan de KvK in november 2004 nu eenmaal niet tot openbaarmaking als bedoeld in art. 2:394 BW heeft geleid en dat de bestuurders dit hadden moeten begrijpen. De tegen deze beslissing van het hof gericht motiveringsklacht wordt door de Hoge Raad gepasseerd met een beroep op art. 81 lid 1 RO. Het cassatieberoep van de bestuurders van Maas Shipyard B.V. wordt verworpen. Deze uitkomst ligt in de systematiek van art. 2:248 lid 2 BW in de rede. Maar daarmee is zij nog niet bevredigend.

3. In de fuik van lid 2

De wetgever heeft de curator met het tweede lid van art. 2:248 BW een scherp wapen gegeven. Het enkele schenden van de administratie- en publicatieverplichtingen van art. 2:10 en BW en 2:394 BW geldt onweerlegbaar als kennelijk onbehoorlijk bestuur. Kennelijk onbehoorlijk bestuur in algemene zin, wel te verstaan. De bestuurders worden geacht naast schending van art. 2:10 BW of

5. M.J. Kroeze, *Bange bestuurders, Ondernemingsrecht* 2006-1, p. 8-9 (paragraaf 8.1, laatste alinea).

6. Zie M.J. Kroeze en J.B. Wezeman, De openbaarmakingsplicht en aansprakelijkheid in faillissement, in: *Verantwoording aan Hans Beckman*, Deventer: Kluwer 2006, p. 325-326; J.B. Wezeman, 'Twintig jaar misbruikwetgeving, twintig jaar worstelen met ficties en vermoedens', in: N.E.D. Faber (e.a., red.), *De bewindvoerder, een octopus*, Deventer: Kluwer 2008, p. 89-111. Zie voor kritiek op 2:248 lid 2 BW ook Y. Borrius, 'Schending publicatieplicht: bewijsvermoedens te beteugelen?' en C.M. Harmsen, 'Artikel 2:248 lid 2 BW: botte bijl of vlijmscherp mes?', beide in: Ph.W. Schreurs (e.a., red.), *De Gereedschapskist van de curator*, Deventer: Wolters Kluwer 2015, p. 23-48 en p. 49-73.

2:394 BW ook overigens niets goed te hebben gedaan. Zie HR 20 mei 1988, *NJ* 1989, 676 (*Koster/Kobo*), het eerste onder de derde misbruikwet gewezen arrest van de Hoge Raad. Bovendien wordt vermoed dat dit onbehoorlijke bestuur een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Curatoren maken veel gebruik van deze bijzondere bewijsregels. Naar mijn indruk beroept de curator zich in de overgrote meerderheid van de 248-zaken primair op schending van administratie- en/of publicatieverplichtingen. Kan zo'n schending worden aangetoond – en dat ligt het eenvoudigst bij schending van de openbaarmakingsplicht – dan zitten de bestuurders in de aansprakelijkheidsfuik. Mogelijk terecht, maar misschien onterecht. Vooral bij schending van de publicatieverplichting kan de abstracte wettelijke fictie van lid 2 los komen te staan van de realiteit. Ik kom hier dadelijk onder 5 op terug.

Veel is de afgelopen dertig jaar geschreven over de kwestie hoe voor toepassing van art. 2:248 lid 2 BW precies getoetst moet worden of de administratie- of publicatieverplichtingen zijn geschonden. De Hoge Raad heeft daarvoor de nodige vuistregels geformuleerd. Zie voor de administratieplicht bijvoorbeeld HR 10 oktober 2014, *NJ* 2014/456 (*FSM Europe*) en voor de publicatieplicht met name HR 11 juni 1993, *NJ* 1993/713 m.nt. J.M.M. Maeijer (*Kempers en Sarper*). Ik laat dit verder rusten maar merk op dat voortdurend nieuwe uitlegvragen rijzen. Actueel is bijvoorbeeld de vraag of de invoering van art. 2:210 lid 5 BW op 1 oktober 2012 gevolgen kan hebben voor de faillissementsaansprakelijkheid van art. 2:248 lid 2 BW. Gewone (niet aan de beurs genoteerde) vennootschappen mogen voor toepassing van art. 2:248 lid 2 BW rekenen met een uiterste termijn voor openbaarmaking van de jaarrekening van twaalf maanden.⁷ Dit is naar mijn mening niet anders indien een besloten vennootschap de jaarrekening vaststelt via de in art. 2:210 lid 5 BW geboden faciliteit. Noch de tekst, noch de parlementaire geschiedenis van deze bepaling wijst op een kortere termijn.⁸ Bestuurders die hier aan twijfelen doen er verstandig aan de jaarrekening gewoon te laten vaststellen door de aandeelhoudersvergadering.

---

7. Dit geldt voor boekjaren vanaf 2016. Vgl. Wet van 30 september 2015, *Stb.* 349 (Uitvoeringswet richtlijn jaarrekening). Voor boekjaren tot 2016 mochten gewone vennootschappen een maximale openbaarmakingstermijn van dertien maanden aanhouden. Vgl. HR 11 juni 1993, *NJ* 1993/713 m.nt. J.M.M. Maeijer (*Kempers en Sarper*).

8. Evenzo: H. Beckman, 'Depot van de jaarrekening en andere daarmee verband houdende jaarrekeningperikelen', *Ondernemingsrecht* 2013/59, p. 302; J.E.P.A. van Hooff, 'Aansprakelijkheid voor het boedeltekort en de publicatieplicht: wat is te laat deponeren?', *MvO* 2015, nummer 1&2, p. 29-34; M.W. Josephus Jitta, 'Een reactie op een reactie: artikel 2:210 lid 5 BW', *MvO* 2016, nummer 5&6, p. 101-103. Anders echter: C.A. Schwarz en R.A. Wolf, 'Perikelen rond de vaststelling en publicatie van de jaarrekening en aansprakelijkheid in het kader daarvan. Een reactie', *MvO* 2016, nummer 1&2, p. 39-42.

Bonafide bestuurders hebben ook in een lid 2-situatie enige mogelijkheden om uit de fuik te komen, al zijn die mogelijkheden beperkt. Er zijn een paar mazen in het net, niet te verwarren met mazen in de wet.

4. De mazen in het net

Een eerste uitweg uit de fuik van art. 2:248 lid 2 BW vinden we in de slotzin van het tweede lid zelf: onbelangrijke verzuimen worden niet in aanmerking genomen. Van een onbelangrijk verzuim is sprake als de schending van art. 2:10 BW of art. 2:394 BW in de omstandigheden van het geval niet erop wijst dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld. Bij schending van art. 2:394 BW moeten we vooral denken aan (geringe) overschrijding van de publicatietermijn waarvoor een aanvaardbare verklaring kan worden geven. Zie HR 1 november 2013, *NJ* 2014/7 m.nt. P. van Schilfgaarde (*Verify*). De Hoge Raad is hier enigszins toeschietelijk: de omstandigheden die tot schending van de administratie- of publicatieverplichtingen leidden hoeven niet per se volledig buiten de (persoonlijke) risicosfeer van bestuurders te liggen. Zie HR 12 juli 2013, *NJ* 2013/401 (*Apeldoornse Asbestsanering*).

In de tweede plaats kunnen bestuurders in een lid 2-situatie trachten het causale vermoeden te ontzenuwen. Zij dienen dan aannemelijk te maken dat *andere* feiten en omstandigheden dan kennelijk onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement van de vennootschap zijn geweest. Zie HR 30 november 2008, *NJ* 2008, 91 m.nt. J.M.M. Maeijer (*Blue Tomato*). Feiten en omstandigheden, waartegen redelijk handelende bestuurders zich niet konden wapenen. Ook hier is de Hoge Raad enigszins toeschietelijk: deze andere oorzaak hoeft niet *de belangrijkste* oorzaak van het faillissement te zijn. Zie HR 23 november 2001, *NJ* 2002/95 m.nt. J.M.M. Maeijer (*Mefigro*). Uit de jurisprudentie blijkt intussen dat het voor bestuurders in de praktijk niet eenvoudig is het causale vermoeden te ontzenuwen. Maar slagen de bestuurders daarin, dan is de rol van het tweede lid uitgespeeld.⁹ De curator kan de faillissementsaansprakelijkheid dan eventueel alleen nog via de hoofdroute van art. 2:248 lid 1 BW invoeren.

Een derde uitweg uit de fuik biedt een beroep op de disculpatiemogelijkheid van art. 2:248 lid 3 BW. Vrijuit gaat de bestuurder die bewijst dat de onbehoorlijke taakvervulling van het bestuur niet aan hem te wijten is *en* dat hij niet nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen van

9. Vgl. recentelijk Hof Den Bosch 24 januari 2017, ECLI:NL:GHSHE:2017:214 (*Adviez Deelnemingen*) en HR 12 februari 2016, *JOR* 2016/223, m.nt. Y. Borrius (*The Law BV*).

het onbehoorlijk bestuur af te wenden. Disculpatie is ook mogelijk in lid 2-situaties. Een complicatie is dat bij schending van de administratie- of publicatieverplichtingen onbehoorlijk bestuur krachtens wettelijke fictie over de gehele linie vaststaat. Lang werd daarom in de literatuur en lagere rechtspraak aangenomen dat in een lid 2-geval disculpatie alleen mogelijk was indien het disculpatieverweer betrekking had op het over de gehele linie gevoerde bestuur.¹⁰ Dat brengt voor de bestuurder een lastige, ruime stel- en bewijsplicht mee die doet denken aan de rituelen uit het Egyptische dodenboek. In het oude Egypte werd een gestorvene alleen na een omstandige ‘negatieve bekentenis’ toegelaten tot voor Osiris in de onderwereld (het hiernamaals). De overledene moest dan alle mogelijke zonden benoemen waaraan hij zich bij leven juist *niet* schuldig had gemaakt.¹¹ De genoemde arresten *Apeldoornse Asbestsanering* en *Verify* hebben recentelijk duidelijk gemaakt dat de Hoge Raad die uitleg van lid 3 niet deelt voor lid 2-situaties en veel meer ruimte ziet voor disculpatie.¹² In geval van schending van de publicatieplicht kan een bestuurder om zich te disculperen *volstaan* met aan te voeren dat het niet aan hem lag dat die verplichting is geschonden, zo besliste de Hoge Raad in beide arresten. Er is denk ik geen reden om strenger te zijn bij schending van de administratieplicht. In dat geval zal een bestuurder ter disculpatie alleen moeten onderbouwen dat de schending van art. 2:10 BW hem niet in ernstige mate te verwijten is.

5. Op de helling?

Maarten pleit er in zijn oratie voor om de verwijzing naar de openbaarmakingsverplichtingen te schrappen uit art. 2:138/248 lid 2 BW.¹³ Ook bij schending van art. 2:394 BW kunnen de bestuurders immers bonafide zijn. Zijn betoog uit 2006 verdient alle bijval. Schending van één of meer van de uit art. 2:394 BW voortvloeiende openbaarmakingsverplichtingen rechtvaardigt nog niet een bestuurder voor de toepassing van art. 2:248 BW in beginsel als malafide aan te merken. Schending van de openbaarmakingsverplichtingen hoeft feitelijk niet gepaard te gaan met een zodanig besturen van de vennoot-

---

10. Zie mijn proefschrift, *Aansprakelijkheid van bestuurders*, Deventer: Kluwer 1998, p. 312-313 en mijn ‘Kroniek faillissementsaansprakelijkheid van bestuurders 2009’, in: M. Holtzer, A.F.J.A. Leijten en D.J. Oranje, *Geschriften vanwege de Vereniging Corporate Litigation 2009-2010*, Deventer: Kluwer 2010, p. 63-64.

11. Zie over het Egyptische dodenboek onder meer M. van Eek, *Toetsing voor de toegang: dodenboek spreuk 125c*, diss. UvA 1990.

12. Zie M.J. Kroeze, L. Timmerman en J.B. Wezeman, *De kern van het ondernemingsrecht*, Deventer: Wolters Kluwer 2017, p. 185.

13. M.J. Kroeze, *Bange bestuurders, Ondernemingsrecht 2006-1*, p. 9.

schap, dat de belangen van de schuldeisers op onbehoorlijke wijze zijn geschaad. Dat we toch met het huidige lid 2 zitten opgescheept is terug te voeren op een begin jaren tachtig van de vorige eeuw uitgevoerd WODC-onderzoek naar misbruik van bv's. Uit dat 35 jaar geleden uitgevoerde empirische studie bleek dat bij circa één op de drie faillissementen van bv's bij schending van de verplichtingen van de administratie- en openbaarmakingsverplichtingen ook onzorgvuldig omgesprongen was met de belangen van schuldeisers.¹⁴ De wetgever zag hierin voldoende rechtvaardiging voor de wettelijke ficties van art. 2:248 lid 2 BW. Of de toen getrokken conclusies vandaag de dag nog voldoende recht doen aan de werkelijkheid is maar zeer de vraag. Ik ken geen recent empirisch wetenschappelijk onderzoek dat noopt tot handhaving van de verwijzing naar art. 2:394 BW in het tweede lid van art. 2:248 BW. Ik heb eerder het gevoel dat bij handhaving van de huidige tekst van lid 2 'de goeden' onder 'de kwaden' moeten lijden.

Het pleidooi van Maarten is in de literatuur nooit beargumenteerd bestreden. Niemand voelt zich kennelijk geroepen uitdrukkelijk een lans te breken voor het huidige, strenge lid 2. Wel blijven curatoren in aansprakelijkheidszaken een beroep doen op schending van de openbaarmakingsverplichtingen, soms ook – zoals in de zaak *Maas Shipyard* – als enige aansprakelijkheidsgrondslag. In zijn Conclusie voor het arrest *Maas Shipyard* staat Advocaat-Generaal De Bock stil bij de kritiek op art. 2:248 lid 2 BW. De A-G meent echter dat de rechtspraak voldoende 'escapes' biedt om aan een onevenredige toepassing van art. 2:248 lid 2 jo. 2:394 BW te ontkomen. De A-G duidt daarbij op de hiervoor onder 4 beschreven mazen in het net.¹⁵ Deze relativering is op zich juist, maar gaat voorbij aan de kern van de kritiek op het huidige art. 2:248 lid 2 BW, namelijk dat het niet gerechtvaardigd is bij schending van uitsluitend art. 2:394 BW kennelijk onbehoorlijk bestuur als vaststaand aan te nemen. Bonafide bestuurders zouden niet gedwongen moeten zijn in wellicht lastige, tijdrovende en kostbare aansprakelijkheidsprocedures een uitweg te zoeken uit de lid 2-fuik, met alle negatieve publiciteit die daar vaak aan vast zit. Zorgelijk vind ik verder dat het in de praktijk kan voorkomen dat curatoren juist in situaties waarin alleen art. 2:394 BW is geschonden bestuurders bewegen om voor een bepaald bedrag te schikken. Aanvaarden bestuurders een schikkingsaanbod, dan komen we in het geheel niet toe aan rechterlijke beoordeling van mogelijke *escapes*.

---

14. Zie A.C. Berghuis en G. Paulides, *Misbruik van BV's. Een empirisch onderzoek*, Den Haag: WODC 1983.

15. Conclusie, onder 3.48.

6. Tot besluit

Misbruik moet worden bestraft. Maar bonafide bestuurders verdienen bescherming. Er is geen enkel reëel juridisch bezwaar de regel te schrappen dat schending van art. 2:394 BW kennelijk onbehoorlijk bestuur impliceert. De wetgever zou art. 2:248 lid 2 BW in die zin aan moeten passen. Daarvoor dient zich een mooie gelegenheid aan. Bij de Tweede Kamer is aanhangig het ontwerp van Wet bestuur en toezicht rechtspersonen, waarin toch al gesleuteld wordt aan deze bepaling.¹⁶ Tot het zover is, is het woord aan de rechter.

---

16. *Kamerstukken II* 2015/16, 34 491. Voorgesteld wordt art. 2:248 BW samen te voegen met art. 2:50a, 138 en 300a BW en over te hevelen naar een nieuw art. 2:9c BW. Ik stel voor in art. 2:9c BW de woorden “uit de artikelen 10 of 394” te wijzigen in “uit artikel 10”.